

og som ere godt inde i finantsielle Spørgsmaal. Da de have syntes godt om denne Kante, har jeg dog villet henstille den til Overveelse; men jeg har rigtignok ikke det bedste Haab om, at der vil blive Noget deraf.

Formanden (Krabbe): Det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgkreds har Ordet.

G. Petersen: Jeg frafalder Ordet.

Wisfen: Det er ganske vist ikke synderlig indbydende Omstændigheder at faae Ordet under, og jeg skal derfor fatte mig saa kort som muligt; men jeg finder dog Anledning til at henvende et Par Bemærkninger til enkelte Lædere, der have henvendt sig til mig. Det forekommer mig, at den høitærede Indenrigsminister tog et altfor mistroeligt Barsel af mine Ord forleden Dag, og jeg tror, at han i dobbelt Forstand har set noget feil paa mine Udtalelser. For det Første mindes jo den høitærede Minister nok, at Konstellationen her i Thinget nu er af en noget anden Beskaffenhed end tidligere, saa at han ikke behøvede at lægge et slet saa ondt Barsel ind i mine Ord, som han ellers kunde være tilbøielig til, og hvis den høitærede Minister havde ventet, indtil han havde hørt det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (Sørup) udtale sig igaar, vilde hans Ord vist ikke være faldne slet saa mistroelige; men den ærede Minister har ogsaa i den Henseende taget feil af mine Ord, som han regnede mig mellem Lovens principielle Modstandere. Noget Saadant har jeg ikke udtalt, og jeg er det heller ikke. Jeg søgte ganske vist at begrænsede det, hvortil jeg kunde medvirke, til et meget snevære Omraade, end Lovforslaget omfatter; men indenfor disse Grænser vilde ogsaa jeg finde det hensigtsmæssigt, at der blev truffet Bestemmelser. Jeg tror nemlig, at der — som ogsaa udtalt her i Salen — fra flere Sider er en Villighed til at træffe visse Bestemmelser om Kontrol, et Tilfyn — for ikke at omdøbe det til Bistand — med, at Sparekassernes Regnskaber virkelig stemme med deres Beholdning. Noget Saadant tror jeg var gjennemførligt, men vel at mærke efter min Opfattelse kun, forsaavidt lignende Bestemmelser blive truffet for samtlige Pengeanstalter. Den høitærede Minister ansaa det for noget aldeles Uigjennemførligt at træffe saadanne mere almindelige omfattende Kontrolbestemmelser og henvisse i saa Henseende til, at man overfor Bankerne umulig kunde indskrænke disses Virksomhed saa stærkt, som man vilde være istand til overfor Sparekasser. Det er fuldstændig rigtigt; hvis man vil gaa ind paa egentlige Regler for Bestyrelsen, gribe ind i den indre Ordning med Bestemmelser for Forretningsgangen osv., tror jeg, det vilde være utilraadeligt overfor Sparekasserne og selv-

følgelig ganske umuligt overfor Banker og andre lignende Pengeinstitutter; men bliver man staaende ved kun at give saadanne Kontrolbestemmelser, der kunne sikkre visse Autoriteter et Tilfyn — jeg vil ikke tilraade at gjøre det til en ministeriel Kontrol og heller ikke til omreisende Inspektører, men er mere tilbøielig til at slutte mig til det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds (Alberti), at der ved Lovens etableredes et vist sagkyndigt Nævn, der skulde tage Sagen i sin Haand — ser jeg ikke Noget til Gubner for, at den Forordning, der kan stilles til Sparekassen, kan stilles til enhver anden Pengeanstalt, nemlig Forordningen om, at de offentlig aflagte Regnskaber skulle stemme med Virkeligheden; der ved kommer man ikke ind i andre Vidtløftigheder overfor andre Pengeinstitutter, end man kan komme overfor Sparekasser, og det forekommer ikke mig, at vi her i Landet i Almindelighed og særlig i dette Thing have nogen Anledning til fortrinnsvis at vise Mangel paa Tillid overfor Sparekasser i Forhold til andre Pengeanstalter. Det er ingenlunde, fordi jeg derved sigter Bankerne eller paa nogen Maade ønsker dem noget Ondt, af hvad Art det nu kunde være, der kunde genere dem; det er ikke paa nogen Maade min Mening. Jeg hører ogsaa til dem, der tro, at den hele Strømning ingenlunde er udgaaet alene fra særlige Bankinteresser, jeg tror, at andre Bævegrunde, som jeg ikke skal komme nærmere ind paa, her have spillet med ind; men jeg vil dog ogsaa gjøre opmærksom paa, at man ingenlunde vilde komme til at indskrænke sig til Banker og Sparekasser, men ethvert Interessentkab, der henvender sig til Offentligheden om, at Publikum skal indstøde sine Penge i dets Forretning, er jo i Virkeligheden en Art Sparekasse, der kræver Tillid fra Offentlighedens Side og Tiltro til dets aflagte Regnskaber, dets Indbydelser osv. Jeg ser ikke rettere, end at Forordningen om Kontrol i den Form, at man kræver, at offentlig aflagte Regnskaber skulle stemme med Virkeligheden, med samme Føie kan gjøres gjældende ligeoverfor alle den Slags Institutter, og jeg ser heller ikke, at det vilde medføre store Banfsligheder at gjennemføre denne Bestemmelse, eller at der vilde være Grund til at optage mere kompli- cerede Bestemmelser, fordi man udvidede Kontrolten paa denne Maade, vel at mærke, naar man holdt sig indenfor disse Bestemmelser snevære Grænse. Forøvrigt skal jeg ikke komme videre ind paa Enkeltheder, men kun gjøre opmærksom paa een Ting, nemlig, at en stor Del af Striden om Sparekassernes Stilling og af den Forskjel i Opfattelsen, der har gjort sig gjældende, hidrører fra, at Nogle udelukkende se paa Sparekasserne som Sparekasser, medens Andre fortrinnsvis betragte dem som Laanekasser. Jeg skal i den Henseende bemærke, at netop derved betegnes den Udvikling, der er foregaaet i de senere Aar,